

Miroslava Salajková

NEBIJTE NEVĚRNÍKY

Humorné příběhy o lidech
a zvířatech, co se pletou do lásky

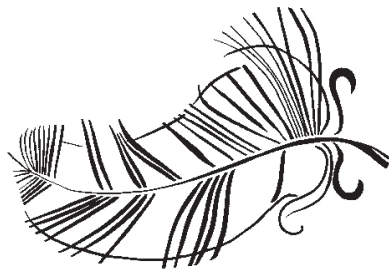

KAZDA

Miroslava Salajková

NEBIJTE NEVĚRNÍKY

Humorné příběhy o lidech
a zvířatech, co se pletou do lásky

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: říjen 2025

ISBN: 978-80-7670-273-8

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025

Nové sady 2, 602 00 Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 518 237

Miroslava Salajková

Nebijte nevěrníky. Humorné příběhy o lidech a zvířatech, co se pletou do lásky.

1. vydání

Ilustrace na obálce: Kristýna Franková

Ilustrace a grafická úprava: Kristýna Franková

Jazyková redakce a korektura: Marek Chvátal

Tisk a vazba: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

ISBN: 978-80-7670-254-7

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, KARAVELA, Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA a Knižní velkoobchod PEMIC.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na info@knihykazda.cz.

Úvod

Už počtvrté jsem zažila tu hřejivou chvíli, kdy se mi ozval nakladatel pan Kazda a oznámil, že mou knížku povídek vydá. Věřte, je to opravdu pocit luxusu a sebevědomí jde na chvíli až do oblak. Ale jenom na chvíli, nebojte, netrpím sebeláskou a stojím nohama pevně na zemi.

Chtěla bych poděkovat Nakladatelství Kazda za další šanci, kterou mi dalo, a slibuji, že se u *Nevěrníků* budete bavit. Zdánlivě neuvěřitelné příběhy se skutečně staly, přinesl je život. A nebudete číst jen o nevěrnících, ale také o lásce, zradě, lidských přešlapech, zvířecích instinktech a usmíření. A věřte nebo ne, já nevěru nepovažuji za nejhorší věc, která se vám může přihodit. Po čase zjistíte, že to byl dar, že to byla síla, která vás odtrhla od toho nepravého a přivedla vás k někomu nebo něčemu jinému. Trápit se zradou v lásce je lidské, ale vězte, že i nevěrník zažívá své soukromé pekličko a není mu dobře na duši. A většinou ve finále dojde, už s hlavou chladnou, k poznání, že výměnou nevydělal, ale to už je jiná kapitola. Nebijme tedy nevěrníky, ale nejen je – nebijme ani hlupáky, jazyky pomlouvačné či závistivce, nemají na růžích ustláno a se stoprocentní pravděpodobností je to, co zaseli, dožene. Nenechme si od nich kazit radost. Vydejme se vstříc novým výzvám a *nezpěňujme vitriol a vápno nehašené*, ale užívejme si života beze všech, kteří nás obklopují chaosem a zlem. Jsem optimista, každý problém se snažím vyřešit do dvou dnů hlavně sama v sobě a vám to doporučuji taky. Život je krátký a bez záruky. Vydejme se naproti všemu novému, pěknému, harmonickému, a pokud vás na této cestě potká nečekaně láska nebo přátelství, neváhejte, ať je vám třicet, nebo šedesát.

Tuto knihu s vděčností věnuji přátelství, které neodmyslitelně patří ke spokojenému životu a pocitu štěstí. Jak říká básník, někdo v knize přátelství sotva listoval a někdo napsal pár řádků; blaze tomu, kdo napsal celé sloky.

Nebijte nevěrníky

Ivana už věděla, že její manželství je u konce. To, co ji v mládí na manželovi přitahovalo, se stalo nesnesitelným. Když se brali, snažila se na nátlak toho egocentrického spratka změnit, aniž věděla, že každého, kdo vás měsíc po svatbě vyzývá, abyste se změnila, máte poslat přesně mířenou ranou s rozběhem do pryč. Ale nestalo se a Ivana už kroutila dvacátý rok ve vztahu, který jí přinášel jen málo pěkného. Nehodlala si ale jen tak mírnix týrnix odepřít tu potěchu a svého manžela, v té chvíli bezmocně zamilovaného do mladičkého masíčka, trochu potrápít. Jeho vztah s dívkou jen o pár let starší než jejich dcera se mu jevil jako ta největší láska, pro kterou stojí za to trpět a položit na obětní stůl své dvacetileté manželství. Mládě bylo velmi radikální a chtělo rozvod. Už se vidělo v právě dokončeném domě a v Ivanině autě a s kabelkou od Lojzka Vitonů přes ramínko. Tu Ivana neměla, ale mládě si ji přisnilo. Sbalit staršího troubu, který se jeví jako pracháč, a omotat si ho kolem prstu. Ó, jak profláknutý příběh!

Ale k věci. Karel se doma moc nezdržoval, vždycky si našel výmluvu k dřívějšímu odjezdu na svůj týdenní pracovní pobyt. Ivana po jeho košilaté epopeji nijak nepátrala, leč telefony jsou metla moderních vztahů, to mi věřte! Ó lásenko, je mi tak smutno, těším se na tebe a na tvé voňavé náruči, blábolil pětáctýřičátník Kája a v duchu vzpomínal, jestli tak silný pocit zažil s Ivanou. Určitě ne! To by si přece musel pamatovat. Tohle je ta pravá láska, ta velká láska, kterou s Ivanou nikdy nezažil. Klára je tak nádherná a má dobré srdce! Ivana byla celkem v obraze, a když našla Karlovy zápisky, které evidentně postrádaly ráció a dokazovaly, že si zoufalý milovník neumí v hlavě srovnat tři lidi, rozhodla se udeřit.

„Karlíku, ty si píšeš ‚můj milý deníčku‘?“ řekla a ukázala na černý blok popsaný velkým trápením malého muže. Ivana ani nechtěla věřit, že tenhle uzlíček trapnosti řídí oddělení o padesáti zaměstnancích.

Karel zbledl a přešel do protiútoků. To zbabělci často dělají.

„Co mi lezeš do věcí,“ vyštěkl na svou zákonitou manželku a spěšně se balil.

„Myslím, že bychom si měli popovídat,“ otevřela Ivana žhavé téma lásky a zrady. Dnes už jen zrady, blesklo jí hlavou.

„Nechci se rozvádět, už jsem to s ní několikrát skončil, ale ona se zhroutila,“ jal se popisovat učebnicovou ukádku manipulace té méně zamilované tím více zamilovaným.

„Třese se a nejlí,“ klesl na hlase Karel.

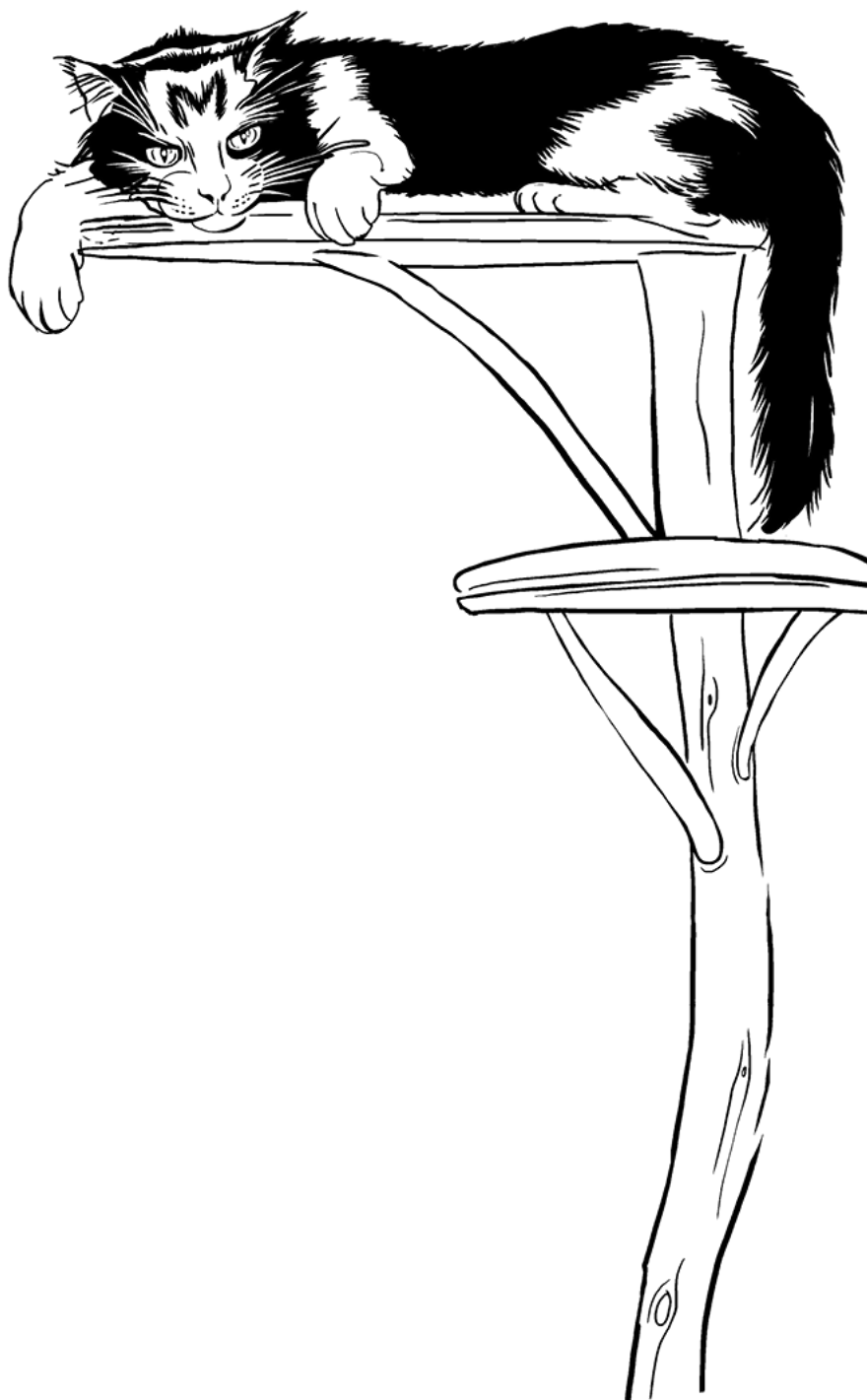
„A co já s tím? No jo, tak se budeš muset rozhodnout, aby slečna zase začala papat,“ chtěla Ivana zakončit nepřijemný rozhovor. Jenže Karel jako by čekal, až se Ivana teleportuje do role ségry, a začal se jí svěřovat. Ivana nevěřila vlastním uším. On si opravdu ten blbeček myslí, že mu bude Ivana pomáhat odstranit milenkou, která začala vyvádět? Ivana pro něj byla jen překážka, stín, vzduch. V ložnici nespál, protože chtěl být Kláře věrný a Ivanino usínání ho vůbec nezajímalo. Dcera už je téměř dospělá, pochopí mě, utěšoval se Karel. Na tenise už s ní nebyl, ani nepamatuje, ale co? Vždyť s ním otec taky nikam nechodil, maximálně mu koupil kolo, utěšoval své chabé svědomí a ještě vachrlatější smysl pro otcovskou povinnost.

Rozvod proběhl v klidu. Ivana neurotika Karla nepřemlouvala, aby zůstal, a ten vyrazil za svou šťastnější metou. Proběhla klasická výměna manželky s euforií, svatbou a svatební cestou do exotiky, kde se novomanželé tetelili blahem nad svou zlegalizovanou láskou. Ivanu až překvapilo, jak málo jí Karel scházel a jak málo ji to zaskočilo. Ať jde k čertu, řekla si. Po čase se dozvěděla, že opravdu k čertu šel, ale to už byl jiný příběh. Zjistila, že poslední roky žila vlastně sama.

Ivana si pořídila kocoura. Neměla na dvounohého společníka mužského rodu ani pomyšlení, i když o nápadníky neměla nouzi. Mladí, staří, hezcí, oškliví, chudí i bohatí, ti všichni se začali o Ivanu zajímat. Jenže, jak se říká, opářená kočka se bojí i studené vody a Ivana všechny odmítala. Zato kočku si vždycky přála, často se dokonce dívala na chovné stanice, ale nakonec si vzala moc pohledného kocoura z útulku. Byla to náklonnost na první dobrou. Ležel si v zařízení pro opuštěná zvířata v houpací síti a zdola jej pozorovalo několik rozdyčtých kočičích slečen. Nejevil o ně zájem, asi proto, že snil o jiném způsobu života.

„Tenhle bude můj,“ řekla si Ivana pro sebe a dodala: „Aspoň nebude nevěrný a nebude mi lhát.“

Nato byl kocour ze svého pelechu u stropu velké klece vyštván. Moc se mu nechtělo. Pochopil, že jeho dosavadní život v harému průměrně vyhlížejících koček končí, a nebyl úplně rád. Ivana mu hned naslibovala super bejvák, kapsičky dvakrát denně a zahálku k tomu.

Nesla si svého prince pyšně domů a kocour, který dostal jméno Jenda, jako by rozředit celý její nepovedený vztah s manželem. Ivana do něj vkládala své city a pocity – a že jich za poslední dobu bylo!

Jenda se poměrně rychle zabydlel u Ivany v ložnici. Moc si nevybíral, rozvalil se na jednu z postýlek nového stromu a začal podřimovat. Večer se najednou objevil v obýváku a jal se zjišťovat, jestli by k uvelebení nebyla lepší Ivanina náruč. Ta se opájela blahem, no podívejme se, kocourek, a jak mě má rád, usmívala se a hladila jemnou srst svého vyvoleného. Jenda byl černobílý statný kocour. Na čele měl do bílé srsti černě namalované písmeno M, takže byl nepřehlédnutelný a zapamatovatelný. Někdo se jeho kresbě smál, že prý má na hlavě znak pro metro, ale většině připadal roztomilý. Jeden kámoš si z něj nepřetržitě dělal srandu, a protože chodil do školy ještě za minulého režimu, chtěl ukázat, že stále vládne ruštinou. Vysmíval se Jendovi, že má na čele *balšoju bukvu em*. Bukva je ruský písmeno, byla poučena majitelka.

Tak se Ivana pomalu sžívala s kocourem, který jí měl alespoň na čas nahradit manžela, přítele, prostě životního partnera. Jenda měl dovoleno chodit i ven, přece nebudu týrat šelmu, říkala si Ivana, když stál ráno kocour u dveří a mňoukal, že potřebuje vyběhnout. V tu dobu odcházela Ivana do práce, a když zjistila, že Jeníkovi nehrozí žádné nebezpečí, zavřela za sebou dveře a setkali se odpoledne. Kocour se poflakoval někde venku, možná běhá za kočkami, napadlo Ivanu. Pousmála se předstávě, že její Jenda balí kočky.

Byla to pohodová doba! Ivaně zbývalo dořešit poslední formality a začala si užívat porozvodového klidu.

Jenda byl senzační! Navečer dělal doma skopičiny, Ivana ho honila s papírkem na provázku a připadala si jako praštěná holka. Věčně nespokojeného manžela nahradila veselá šelma, která Ivanu naháněla kolem křesla jako malé dítě.

Ale život je plný zvrátů a překvapení a o pecky mezi oči není nouze ani v poklidném soužití s kýmkoli. O tom se mohla přesvědčit i Ivana – a dodnes marně přemýšlí, proč právě jí se krátce po sobě přihodily dvě stejné věci. Měl to být trénink? Měl to být zdvižený prst nebo výstraha před něčím mnohem horším, než je nevěra? Nebo měla celý svůj dosavadní život a přemíru myšlenek hodit za hlavu a vydat se jinam? No uvidíme.

Asi po ročním soužití s kocourem si Ivana jednoho dne uvědomila, že potřebuje pro svého jinocha Jendu koupit odčervení. Odpoledne tam už nebudou, přemýšlela, a tak se rozhodla zdrhnout z práce a skočit na veterinu, která nebyla daleko. Jo, tak to udělám, hupnu do auta a sjedu tam v době, kdy bude poloprázdná čekárna a nebudu muset na jednu pipetu čekat dvacet minut.

Vytratila se z kanceláře, kolega ji měl zapřít, že je někde v účtárně, a vyrazila.

Do čekárny veterinární kliniky dorazila a měla fakt kliku: na barevných plastových židlích sedělo asi pět klientů a na recepci nebyl nikdo.

„Pro Jendu, ano, kocour, věk asi pět let a šest kilo,“ ujišťovala se recepční a podávala Ivaně pipetu, kterou bude Jeník odblesknout i odčervený. Ivana ji hodila do kabelky, zaplatila a dala se spěšně k východu. Tu se zarazila, protože uviděla něco, co jí vyrazilo dech. Na židli seděla starší paní a na klíně jí spořádaně čekal kdo? Je to vůbec možné? Ivana šla v předklonu blíž, až přišla úplně blízko, blizoučko. Stála tváří v tvář, spíš tváří v tlamičku svému Jendovi.

„To, to,“ koktala Ivana a klekla si na jedno koleno, aby byla co nejbliž té hlavičce s *balšoj bukvoj em*. Nebylo pochyb, je to Jenda. Starší žena se instinktivně posunula dozadu a objala zvíře kolem těla. Ostatní v čekárně zpozorněli a čekali, co ta bláznivá ženská udělá. Ta neudělala nic, jen fascinovaně zírala na M a na náruč, která pevně objímala svého kocourka.

„To je můj kocourek Jenda, co tady dělá?“ lapala po dechu Ivana.

„Prosím?“ opáčila starší paní a neskryvala překvapení i pohrdání.

„To je můj kocour Klárk, to se vám jen musí zdát,“ uklidňovala Ivanu v naději, že nemluví s psychicky narušenou *cat lady*. Klárk, no pane jo! To je jiné nóbl jméno než obyčejný Jenda, napadlo Ivanu v šoku, ze kterého se pomalu vzpamatovávala. Vždyť to není ani možné! Vždyť její Jenda je doma a čeká na ni u dveří! Znovu si kocourka prohlížela – a ano, není pochyb, je to její mazlíček. Ivana se rozhodla zahájit frontální útok. Za němou tvář, za bytost, která byla jistě ukradena a násilím držena touto starou namalovanou ženskou!

„Paní, nezlobte se, ale odkud jste?“ napadla Ivanu docela logická otázka a v jejím hlase už bylo cítit napětí.

„Bydlím kousek od viaduktu,“ řekla paní a Ivana hlesla slabým hlasem, že ona taky. Bylo dobojováno!

Jenda seděl u své paničky na klíně a na Ivanu hleděl jako nevěrný manžel na milenku, kterou velmi nerad potkává ve městě, protože je tam právě se svou manželkou. Zcela chladně se na Ivanu podíval a otočil hlavičku s velkým M směrem k oknu. Dělal, že ji nezná, a nehnul brvou.

Ivaně začalo docházet, proč se každé ráno Jenda tak dere ze dveří, proč se někdy vrací až večer a proč, když je sobota, neobjeví se celý den. Ivana to přičítala kocouřimu tuláctví, ale on nebyl tulák.

Lidé dobří, vždyť on byl nevěrník!

V noci spal s Ivanou, večer jí projevoval lásku a dovolil jí nořit ruce do černobílého kožíšku, aby se ráno odebral za tou druhou. A ještě k tomu starší! Ivana si tu ženštinu začala prohlížet a v duchu jí začala nenávidět. Ukradla jí kocoura, o tom není pochyb!

„Mýlíte se, paní,“ řekla zcela klidně zlodějka kocourů a začala Ivaně vyprávět svůj příběh.

„Přišel ke mně Klárk a já byla ráda, protože už delší dobu žiji sama. To víte, děti jsou daleko a manžel mi umřel před deseti lety. Byla jsem moc ráda, když se objevil tak krásný kocour a já poprvé v životě poznala lásku zvířete.“

„To já taky,“ pořád ještě nebyla schopna delšího dialogu Ivana.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nebijte nevěrníky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.